«Ερόδισε η ανατολή και ξημερώνει η δύση
παν τα πουλάκια στη βοσκή κι οι λυγερές στη βρύση
πάω και γω κι ο μαύρος μου και τα λαγωνικά μου
βρίσκω μια κόρη που 'πλενε σε μαρμαρένια βρύση
τη χαιρετώ δε μου μιλά την κρένω δε μου κρένει.
Κόρη μ' για βγάλε με νερό την καλή μοίρα να 'χεις».

- Τους κουβάδες τους έλεγε «σίκλους».

«Σαράντα σίκλους έβγαλε...»

- « ... στα μάτια δεν την είδα».

- «Σαράντα δυο ...»

- Άντε, πέστε το σεις.

«Γιατί δακρύζεις λυγερή και βαριαναστενάζεις.
Τον άντρα μου έχω στην ξενιτιά και λείπει δέκα χρόνια
κι ακόμα δώδεκα ...»

- «Κι ακόμα δυο τον καρτερώ ...»

«...κι αν δεν έρθει κι αν δε φανεί καλόγρια θα γίνω
θα πάω σ' έρημα βουνά να στήσω μοναστήρι
και στο κελί θα σφαλιστώ και θα μαυροφορέσω
εκείνον να τρώει η ξενιτιά και μένα το μαράζι.
Κόρη μου ο άντρας σου επέθανε ο άντρας σου εχάθη».

- Όχι: «Κόρη μου εγώ είμαι ο άντρας σου, εγώ...»

- «Ψωμί, κερί τον μοίρασε κι είπε να το νερώσεις». Ύστερα είπε αυτός ότι
«εγώ είμαι ο άντρας σου -λέει- ...
... ψωμί, τυρί κι αν μοίρασες -λέει- διπλά να στο πλερώσω.
Κόρη μου -λέει- εγώ είμαι ο άντρας σου εγώ είμαι κι ο καλός σου.
Αν είσαι ο άντρας μου» λέει...

- «Δείξε σημάδια και...»

- Κι είπε:
«Έχεις μηλιά στην πόρτα σου και κλήμα στην αυλή σου.
Αυτά -λέει- κάποιος κακός μου γείτονας σε το 'πε και το ξέρεις
πες μου σημάδια του σπιτιού και τότες θα πιστέψω.
Ανάμεσα στην κάμαρα χρυσό καντήλι φέγγει
και ..... στα μαλλιά σου».
- Και αυτό δεν το πίστεψε και λέει:

«Πες μου σημάδια του κορμιού και τότες θα πιστέψω.
Έχεις ελιά στο στήθος σου...» -και τι άλλο είπε έχεις;

- «Έχεις ελιά στο μάγουλο...»

- Όχι, «έχεις ελιά στο στήθος σου» λέει, κι ακόμα ένα σημάδι είπε, και λέει «εσύ είσαι ο άντρας μου εσύ είσαι και ο καλός μου». «Άνοιξε, αγκαλιαστήκαν» λέει... και τελείωσε το τραγούδι.